

er Lægmanden, der her har talt; jeg tvivler ikke om, at Juristerne vil kunne finde bedre og vægtigere Grunde baade for og imod end de Grunde, jeg her har fremført. Men jeg har nu den Opfattelse — altsaa Lægmandens Opfattelse, men en Opfattelse, som ogsaa deles af mange dygtige Jurister —, at noget bør der i alt Fald gøres. Vi skal ikke gaa bort fra Offentligheden i vor Retspleje. Den er et vægtigt Fremskridt, og dette Fremskridt skal blive staaende. Vi har skabt et Værn for den anklagede, og dette Værn skal vi beholde. Men hvad om vi nu, samtidig med at vi værner den skyldige mod Overgreb fra Dommerens Side, kunde være den uskyldige mod den Spidsrodsstraf at skulle udsættes for den offentlige Retsforhandling! Det forekommer mig, at der i den Omstændighed, at der foruden Dommeren og den anklagede ogsaa er en Anklager og en Forsvarer til Stede i Retslokalet, dog er nogen Garanti for, at Overgreb udelukkes.

Maa jeg tilføje angaaende det nylig omtalte Tilfælde, at da den paagældende unge Pige stod i Retslokalet og Publikum ikke kunde faa Løjlighed til at se hende, tog Tilskuerne Teaterkikkerter frem og begyndte at betragte hende. Det førte til, at Dommeren slog i Bordet — det var en forstaaende Dommer, og dem har vi heldigvis mange af i vort Land — og erklærede, at dette var et Retsmøde, ikke en Teaterforestilling.

Hvad skal vi da gøre? Ja, jeg kunde tænke mig, at en anklaget, som første Gang stod for Domstolen, skulde have Lov til selv at afgøre, om Retsforhandlingen skulde være offentlig eller ej, dog under den Forudsætning, at han eller hun bagefter erklærede sig tilfreds med Dommen. Blev det modsatte Tilfældet, kunde man vel meget let tage Sagen op igen og føre den igennem under Offentlighedens Kontrol. Jeg synes, der her staa saa meget paa Spil, at man ikke bør sky nogen Anstrengelse for i alt Fald at bevare det første Fejltrin fra at blive udleveret til Hobens Sladder. Jeg vover nemlig at paastaa, at den, der faar sin Undersøgelse og sin Dom i Stilhed, har meget lettere ved at rejse sig igen end den, hvis Fejltrin er blæst ud for alle Vinde. Men jeg gentager, at det er Lægmanden, som her taler. Juristerne, som jo maa have faaet nogen Erfaring i de senere Aar, maa finde Vejene, og jeg opfordrer da den højtærede Justitsminister til at tage dette Spørgsmaal op til den velvilligste Overvejelse. Det er en lille Reform, der ingen Penge koster, men det er en Reform, som

drejer sig om store Værdier, de største, vi ejer, det er Menneskeskæbner, der her staa paa Spil.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Kirk har Ordet for en kort Bemærkning.

Kirk: Overfor min Partifælle det ærede Medlem Hr. Søren Qvist vil jeg gerne sige, at han vistnok ikke alle Steder vil møde Tilslutning til de Bemærkninger, han gjorde med Hensyn til Retsplejens Offentlighed. Den nye Retspleje har mange Skavanker, men det, som er det bedste og bærende ved den, er netop Offentligheden; jeg tror ikke, det ærede Medlem og jeg vil kunne blive enige paa det Punkt.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Søren Qvist har Ordet for en kort Bemærkning.

Søren Qvist: Jeg vil aldeles ikke Offentligheden til Livs. Ogsaa jeg mener, at det er et meget stort Fremskridt, at vi har faaet Offentlighed indført; men jeg hævder, at man i visse Tilfælde til Gavn for Samfundet og til Gavn for de anklagede kunde undlade Offentligheden, og i denne min Opfattelse er jeg fuldstændig enig med adskillige Jurister.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Pürschel har Ordet for en kort Bemærkning.

Pürschel: Jeg vil give det ærede Medlem Hr. Søren Qvist min Tilslutning paa dette Punkt. Jeg tror, at man uden Skade for selve Offentlighedens Princip, hvis Berettigelse nu anerkendes fra alle Sider, kunde gøre Forsøg paa at bortskære nogle af de værste Ulemper ved Offentligheden; at den i visse Tilfælde har meget betydelige Ulemper, derom hersker der meget stor Enighed indenfor de særlig sagkyndiges Kreds.

Clausager: Under den stærke Stormflod, der for ca. 14 Dage siden gik mod vore Kyster, skete der ikke saa lille en Skade ogsaa i Odsherred; jeg skal ganske kort pege paa nogle enkelte Tilfælde. Havnen ude paa Sjællands Odde led ikke saa lidt, Molen blev beskadiget, og der vil blive Tale om store Udgifter til Istand sættelse. Tillige skete der stor Skade paa Fiskeriredskaber; mange Fiskeriredskaber er ødelagt eller gaaet tabt, der er endogsaa